

Életem története

Az én történetem 2008 nyarán kezdődött. Egy kedves, szerető családba születtem. Ez a tökéletes családkép viszont nemsokára kicsit megingott, mert a nagymamám megbetegedett, és nem sokkal a második születésnapom előtt meghalt. Arra tisztán emlékszem, hogy anya akkoriban nagyon szomorú volt, s keveset mosolygott. A mosolytalan napok engem is nagyon rosszul érintettek. 2011-ben megszületett a testvérem, aki fenekestől felforgatta az életemet. Abba a szobába, ahol eddig egyedül voltam, bekerült mellém, jött a sok sírás... majd eljött az ősz, és én bekerültem az oviba. Nehezen viseltem, hogy míg ő otthon lehetett, nekem idegenekkel kellett lennem.

Az óvodában nagyon kedvesen fogadtak, két nagyon kedves óvó nénit kaptam, akiket nagyon szerettem. Emlékszem az első napra, anya, apa és a kistesóm is elkísért. Amikor először „egyedül maradtam”, féltem, nem tudtam, hogy miket lehet/kell csinálni. Körülbelül tízórai után, amikor újra beindult a játék, és mindenki jól érezte magát, csak én unatkoztam a sarokban, úgy döntöttem, hogy elmegyek felfedezni az ovit. Körbenéztem, sehol senki nem volt, úgyhogy visszamentem, és leültem a szekrényemhez, amiben a ruháim voltak. Emlékszem ott dűnnyögtem, hogy „miért kell itt lennem, lehetnék otthon is”. Közben teljesen véletlenül odateveredett egy dadus néni, aki megtalált és visszakísért a csoportba. Ezzel elkezdődött a mi barátságunk. Az ovis éveim egyik legmeghatározóbb alakja lett, nagyon szerettem, mindig mindenkihez volt egy kedves, jópofa mondata, igazán különlegesnek tartottam. Nagycsoportban elkezdtem járni az óvodai fejlesztőpedagógushoz, akit szintén nagyon szerettem. Aztán nagyon nehéz szívvel, de lelkesen, csupa önbecsüléssel és önbizalommal vágtam neki az iskolának 2015 őszén.

(Az eddigi évek alatt csak pozitív élményeket kaptam.)

De előtte volt még egy nyár. Arra a nyárra pontosan emlékszem, akkor voltam életemben először táborban, és (amint említettem) már nagyon vártam az iskolát, úgyhogy sokat gyakoroltunk és beszélgettünk, hogy biztosan minden szuper legyen. Akkor még nem tudtam, milyen, hogyha az embernek vannak gondjai, és milyen, hogyha fáj az élet, ha a mindennapjait megkeserítik, és teljes szívéből utálja azt, amit csinálnia kell, még tele voltam pozitív gondolatokkal.

(A szüleim is teljesen pozitív energiákkal vettek körül.)

Majd eljött az ősz. A szüleim egy közeli általános iskolába írtak, ahova nagy lelkesedéssel mentem. Az évnyitóra tisztán emlékszem, rengeteg ember volt ott, és senkit sem ismertem. Meghallgattuk az évnyitót, majd mindenki kapott egy tornaszákot és egy nyakba akasztható aranyos papírbaglyot, aminek annyira örültem, hogy azzal aludtam, és nagyon vártam, hogy eljőjön végre a hétfő, és tudjak menni iskolába. Végre eljött, de ugye, bár ne jött volna! Emlékszem, anyával mentem iskolába, nagyon izgatott voltam. Megérkeztünk, megkerestük a termünket, ott már vártak ránk a tanár néni (akik közül az egyiket nevezzük tanár néninek, a másikat meg osztályfőnöknek), akik nagyon kedvesek és aranyosak voltak, vagy annak mutatták magukat. Aztán anyának el kellett mennie, akkor nagyon szomorú lettem, úgyhogy a tanár néni adott nekem egy rajzot, ami egy kislányt ábrázolt, és mondta, ha szomorú lennék,

akkor gondoljak a kislányra, hogy Ő sem sír, én se sírjak. (Ezt a lapot nagyon sokáig őriztem, de amikor elköltöztünk, sajnos eltűnt.) Majd miután az összes szülő elment, mindenki leült valahova a teremben, és elkezdtek a tanító nénik felolvasni a névsort, és akinek mondták a nevét, annak ki kellett mennie a táblához elvenni a névtábláját és bemutatkoznia. Hazafelé vidáman meséltem, mennyire jó volt a nap, hogy nagyon jó hely ez az iskola. Másnap elkezdődött a tanítás. Első félévben már elkezdődtek a kisebb-nagyobb cukkolások, és kiközösítések, amivel a tanár nénik mit sem törődve nyugodtan továbbléptek, majd a második félévben elkezdett az osztályfőnökünk megváltozni. A fiúkkal elkezdett ellenszenves és lenéző lenni, kivéve azokkal, akiknek a szülője orvos vagy a suliban dolgozott valakijük, és természetesen a versenysportolókkal foglalkozott, ha valamit nem értettek.

Aztán végre eljött a várva várt nyár. 2016-ot írtunk, ez nem volt egy különös nyár, szinte olyan volt, mint a többi. Azzal a különbséggel, hogy gyorsan eltelt, aztán eljött a szeptember és második osztályos lettem. Másodikban minden megváltozott. Az angol, amit annyira szerettem, érthetetlen lett, az osztályfőnököm teljesen kifordult magából, ijesztő lett számomra. Folyamatosan kiabált és rendszeresen megalázott minket, hogy mennyire hülyék vagyunk, hogy azok is maradunk, és sehova sem vesznek fel minket. Egy nap felállított 15 embert, köztük engem is, ott mindenki előtt elmondta, hogy minket elküld egy vizsgálatra, ahol megnézik, mennyire vagyunk hülyék. Aztán anya otthon elmagyarázta, hogy mivel vannak nehézségeim, a nénik megpróbálnak a tanulási nehézségeimen segíteni, ezt vizsgálják ki.

(A szüleimtől mindig pozitív gondolatokat/energiákat kaptam s kapok a mai napig.)

Eljött a nap, és elmentünk a szakszolgálathoz. Elkezdődött a vizsgálat, több hónapon keresztül jártunk oda. Majd megkaptam a vizsgálat eredményét, amiből kiderült, hogy nem vagyok „hülye”, sőt... csak támogatásra van szükségem. Eközben az osztályban gyakoriak lettek a verekedések, fenyegetések és érdekesebbnél érdekesebb dolgok történtek. Egyszer például egy osztálytársam felállt a pad tetejére, és elkezdett ordibálni egy hegyes ceruzával a kezében, hogy mindenkinek kiszúrja a szemét, és elkezdett kergetni embereket, sőt, valakit meg is szúrt! Majd volt, akibe csak simán beleharapott, vagy akit megtaposott. Mi, gyerekek megpróbáltuk kirakni a teremből az őrzőgyereket. Körülbelül 15 perc múlva jött a tanító néni, aki a kollégáival ezalatt teljesen nyugodtan kávézott, kiakadt, hogy mi ilyen hogyan mertünk csinálni! Az őrzőgyerekek ezek után nem kaptak semmi megtorlást, mivel a szülei az egyetemen dolgoztak.

Teltek a hónapok és eljött a félév, amikor is elkezdtem hegedülni. Nagyon boldog voltam, izgatottan vártam, és a sok negatív inger után a zeneiskolai előképzőn és a hegedűórákon kiadtam a bennem felgyülemlett dühöt és érzelmet, feszültséget. Márciusban a zeneiskola színeiben indultam egy Kodály Zoltán Népdaléneklési Versenyen, ahol arany minősítést értem el. Ekkor derült ki az osztályfőnökömnek, hogy zeneiskolába járok, és ettől a ponttól még jobban ki lettem közösítve. Ő teljesen elítélte a művészi vonásokat egy fiúnál, azt mondta, hogy örült/hülye vagyok, és úgysem fogok tudni megtanulni soha hegedülni, úgyhogy jó lenne, ha kiíratnának mert teljesen feleslegesen járok hegedűórákra.

(Ekkor 8 éves voltam.)

Eltelt egy év, és megint jelentkeztem az Kodály Zoltán Népdaléneklési Versenyre, amin szintén arany minősítést értem el, majd ebben az évben általános iskolai keretek között indultam a Barsi Ernő Megyei Népdaléneklési Versenyen, ahol szintén arany minősítést nyertem el. Nagyon boldog voltam, azt hittem, végre büszke lesz rám az osztályfőnököm, mert támogatott benne annak ellenére, hogy az egészzet baromságnak tartotta. Emlékszem, délután visszamentem a suliba, és megkerestem. Undorral a fején meglátott, és egyetlen egy dolgot kérdezett tőlem: „Mit keresel te itt?” Közöltem vele az eredményt. Akkor meg csak annyit mondott, hogy „Ezt vártam.”, majd közölte, hogy most dolga van, úgyhogy menjek arrébb.

Másnap a másik tanító néninek is mondtam az eredményt, ő nagyon örült neki, levitt az igazgatóiba, ahol az igazgató bácsi is személyesen gratulált, de semmilyen írásbeli dicséretet nem kaptam. Szomorú voltam, hogy ebben az iskolában nem sokan értékelték ezt a fajta munkámat, míg otthon a szüleim rettenetesen örültek, s büszkék voltak rám.

Aztán eltelt egy év és megszületett a húgocskám, úgyhogy nagyon boldog voltam. Ezt a boldogságot szerettem volna az iskolában is érezni, de sajnos nem ez történt.

A negyedikes évemben rettegtem iskolába menni. De még otthon sem hagyott nyugodni a dolog. Azt tudtam, hogyha anya elmegy szülőire, ott csak rossz dolgokat mondanak rólam. Utána mindig hallgatnom kellett, miket mondott rólam az osztályfőnököm! Egyetlen örömöm az volt, hogy egy nagyon kedves fejlesztőpedagógushoz kerültem az iskolában, minden szünetben ott voltam nála, mert ő volt az, aki megértett és támogatott mindenben.

Az iskolai évek alatt, mikor már nem tanított is, hozzá menekültem. Például akkor, amikor már ötödikes voltam, tesióra után bedobálták a ruháimat az tornaöltöző WC-jébe. Vagy amikor be is zártak oda, és a következő osztály, aki odajött testnevelésórára, ők szabadítottak ki. Egyből rohantam a fejlesztőpedagógushoz, mert közben az osztálytársaim üldöztek és kergettek. De ezt az akkori osztályfőnököm teljesen normálisnak találta (ötödikben), hiszen semmit sem tett az ügy ellen. Pontosabban tett: elküldött engem pszichológushoz, amit nem bánok, hiszen a pszichológus néni sokat segített abban, hogy hogy éljem túl az egész hátralévő ott töltött időmet.

Az évek folyamán annyira megnőtt a verekedések száma, hogy mindennapossá váltak osztályon belül, már nem volt olyan, nap, amikor valaki ne ment volna az igazgatóiba.

(Ekkor voltunk 10-11 évesek.)

Utáltam iskolába járni, elegendő volt abból, hogy mindig bánjanak vagy engem, vagy mást. Egyedül a zene segített, amikor ideges voltam. Dúdolásal vezetem le a feszültséget, ebből kifolyólag folyamatosan énekeltem/dúdoltam, ezért anya már szinte napi rendszerességgel járt be a felsős osztályfőnökömhöz. De a felsős osztályfőnököm is pontosan ugyanolyan rosszul kezelte a helyzeteket, mint az alsós. Habár ő százszor jobb osztályfőnöknek bizonyult, mint a másik, mert ő legalább nem égetett be az egész osztály előtt senkit. Nagyon jó programokat csinált, és ha tanárként nem is, de emberként egy nagyon aranyos idős hölgy. Kár, hogy ezzel az oldalával nagyon kevésszer volt szerencsém találkozni. Egyszer például elmentünk egy karácsonyfagömb-gyárba és közben nagyon jót beszélgettem vele. Aztán ötödik közepe felé a soproni múzeumban meghirdettek egy versenyt, aminek a címe Családi legendárium volt, ezen a versenyen országos második helyezést értem el. Elvittem a suliba az oklevelet, és

megmutattam a magyartanárnak. Ő az egész osztály előtt közölte velem, hogy „Mivel nem iskolán keresztül nevezted, ezért nem adok még egy meleg kézfogást sem, pedig kaptál volna érte egy ötöst!”

(Ami akkor sokat lendített volna az átlagomon.)

Aztán eljött a tavasz, és jelentkeztem egy kórusba, amit Kalimbának hívtak. Nagyon szerettem, hosszú-hosszú idő után az volt a zeneiskolán kívül az első olyan hely, ahol igazán kikapcsolódtam és jól éreztem magamat.

Majd eljött az ősz. 2020-ban a születésnapomra kaptam egy vadonatúj iskolatáskát, ami nagyon tetszett, és rettenetesen vigyáztam rá. A második héten elszabták. Nagyon szomorú voltam, de aztán anya megcsinálta. De megint és megint elszabták, és amikor már ötödszörre zsinórban elszabták, akkor anya bement, és még én jöttem ki belőle rosszul, mert minek kell ilyen „csacskaságokat” állítanom. Október végére annyira eldurvult a helyzet, hogy az iskolatáskámat lakattal zártam vagy mindenhova magammal vittem. Eközben már heti kétszer hegedűre, egyszer kórusra jártam, és még egy alkalommal csengettyűztem is, miközben az iskola kényszerített, hogy járjak heti négyszer korrepetálásra, mert ők azt előírták. Számomra az, hogy ott vagyok nyolc-kilenc órát a suliban, maga a halál volt, miközben rajtam kívül mindenki hazamehetett. Aztán ezek után érdekesebbnél érdekesebb dolgok történtek. Például tesin röplabdáztunk és felrepült a labda a galéria részre, ezért felszaladtam érte. Majd amikor leértem, valakik ledobtak egy okosórát, ami az egyik osztálytársamé volt. A tornatanár hónapok óta szólt neki, hogy hagyja az öltözőben, mert össze fog törni, és lám-lám, igaza lett, aznap lerúgták és összetörött. Kedvesen, gyanútlanul felvettem az egyik darabját, megköszönte és mentem a dolgomra. Másnap viszont elkezdte mondani, hogy mikor fogom kifizetni, mert én törtem össze. És amikor mondtam neki, hogy nem fogom, mert nem én voltam, akkor nagyon ideges lett (neki dühkezelési problémái voltak), és elkezdett csapkodni. Olyan nagy port kavart ez az óra, hogy a szüleimnek be kellett menniük a suliba beszélni a tesitanárral, hogy mi történt. A tanár egyértelműen kijelentette, hogy nem én voltam, aki a törést okozta, és ha én lettem volna, akkor sem az én hibám.

De volt egy másik eset is, ami nagyon megviselt. Kompetenciamérés volt a suliban, és másik teremben voltunk, és én éppen könyvet olvastam. Miközben olvastam, egy zacskót húztak a fejemre és elvették a könyvet, amivel el is szaladtak. De ez a könyv könyvtári volt, úgyhogy nagyon ideges lettem, mentem is az osztályfőnökömhez, aki azonkívül, hogy visszakérte a könyvet, semmit sem lépett az ügyben, „hiszen ez csak egy gyermeki csínytevés volt”, de én azóta nem tudok könyvet vinni az iskolába, a dolog annyira megviselt/sokkolt.

Aztán elérkezett félév környéke. Emlékszem ez volt a legrosszabb félévem. Egyszer, amikor egyedül bolyongtam a tanári előtt, letámadott az alsós osztályfőnököm, hogy én vagyok-e az, aki át fog-e menni egy másik iskolába. Mondtam, hogy nem! Én nem tudok róla! Lehet, hogy összekevert valaki az osztálytársammal, mert az egyikről tudtuk, hogy átiratkozott egy másik iskolába.

Aztán kiosztották a féléviket, majd a következő héten péntek reggel mondta anya, hogy hozzam haza a technikadobozomat, mert hétfőtől valószínűleg nem oda fogok járni. Aznap mentem az

elmúlt hat évben másodszorra nagyon boldogan iskolába. Emlékszem, körbejártam az iskolát, még egyszer és utoljára egyben mindent jól megnéztem, beszélgettem még egyet az alsós tanító nénimmel, neki nem mondtam semmit, mert féltem, hogy elmondja másnak, és így kiderül a titok, hogy elmegyek. Kettő embernek mondtam csak el, hogy el fogok menni, úgyhogy ne számítsanak rám. Az egyik a fejlesztőpedagógus volt, akinek annyi mindent köszönhettem, a másik meg a pszichológus, akit nagyon kedveltem, és ő volt az, aki néha tudott is csinálni valamit az érdekemben, de ha nem, akkor is felvidított, vagy legalábbis 45 percig jól éreztem magamat. Ő annyira örült neki, hogy bekönnyezett, és emiatt én is, ez az egyik legkedvesebb emlékem velem. Majd eljött a nap vége, eltettem a technikadobozt, természetesen ment a beszólogatás miatt. Lesiettem a lépcsőn, majd ki az ajtón. Még egyszer hátrapillantottam az iskola névadójának képére a falújság felett, majd elköszöntem a portástól, és amilyen gyorsan tudtam, rohantam haza. Hazaértem, gyorsan felszaladtam a lépcsőn, majd be az ajtón, felvettek, azaz inkább át, a másik iskolába! De ez akkor mindegy volt, megszabadultam végre attól a pokoltól. Nagyon örültem neki, végre minden jobb lesz, és öt és fél rettenetes évet hagyhatok a hátam mögött.

Az eddigiekben pár olyan esetet meséltem el, amelyek mélyen érintettek, de ez a töredékét sem mutatja be sajnos annak, amit nekem ott át kellett élnem. Ebbe az iskolába amilyen szívesen mentembe először, pontosan annyira gyorsan „menekültem” el a legrövidebb úton. Nagyon sajnálom, hogy így alakult, de ha minden másként lett volna, akkor most hol lennék? Mert akárhol is, biztosan nem ott, ahol most!

Majd eljött a hétfő, anya bement a régi iskolába, és elmondta, hogy mi is történt, amire nem megértő válaszok, hanem értetlen kérdések fogadták. A volt osztályfőnök elmondása alapján „Szerintem, anyuka, nem volt ekkora gond, ezt meg tudtuk volna beszélni, nem kellett volna iskolát váltani ezért.”

Én eközben, megismertem az új osztályfőnökömet. Nagyon szerettem, mindig nagyon kedves volt hozzám.

Az első jelentős iskolai élményem már a második héten megtörtént, ugyanis azzal a feltétellel vettek fel, hogy indulok egy iskolai énekversenyen, (ugyanis ez egy művészeti alapiskola volt), amin első helyezést értem el. De ezek az új iskolai élmények sajnos nem tartottak sokáig, két héttel később online oktatás lett. Aztán valahogyan eltelt ez az év is.

Jött a nyár, aztán hirtelen 2020-2021-es tanévet írtunk.

Ebben a tanévben is indultam a Családi legendáriumos versenyen, a magyartanáromnak bevitettem a pályázatomat, nagyon tetszett neki, így támogatott a leadásban. Különdíjat nyertem. Érdekesen és örömmel tapasztaltam, hogy ebben az intézményben értékelik a munkám. Kaptam egy „támogató” ötöst magyarból, egy „támogató” ötöst történelemből, egy „támogató” ötöst informatikából, és egy osztályfőnöki dicséretet, sőt az igazgató bácsi is gratulált.

Nagyon jólesett a sok elismerés, ötös, s kezdett az önbecsülésem, önbizalmam visszajönni.

Ebben a tanévben, hetedikben elkezdtem zongorázni és vízilabdázni is, így volt egy kétéves időszak az életemben, amikor heti három nap vízilabdáztam, két nap hegedültem, egy nap

zongoráztam, kórusra és csengettyűre is jártam. Szóval nagyon sűrű napjaim voltak. De eközben az iskolába érkezett szeptemberben egy számomra új gyerek, akinek a helyére kerültem be előző félévkor, mert elköltöztek, de aztán hetedikre visszaköltöztek. Eleinte teljesen jóban voltunk, aztán hirtelen megváltozott és elkezdett szakálni. Félttem, hogy újból kialakul a „régis” helyzet. Igyekeztem kerülni a konfliktusokat és kerülni a „bajkeverőket”, így megint csak magányosan töltöttem a napokat a suliban.

Majd eljött a nyolcadik osztály, készültünk a felvételire! Nagyon izgatott voltam, a jegyeim átlaga közepes volt. Úgy gondoltam, nem fognak sok helyre felvenni, hiszen hat évig azt hallgattam, hogy hülye vagyok.

A szakmák délelőttje idején egy olyan iskolát választottam, ahová esélytelennek gondoltam a felvételemet a jegyeim alapján. Jól éreztem magam ebben a suliban, mindenki nagyon kedves volt. Úgyhogy végül is megjelöltem a felvételi lapon. Telt-múlt az idő, kiküldték az első körös felvételi eredményeket, ahol láttam, hogy a 121. helyen vagyok a felvételi listán. Teljesen el voltam szontyolodva, hogy biztosan nem fognak felvenni. Majd egyszer csak elkezdtek kiküldeni az „éles” felvételiket. Hét helyet jelöltem meg, ebből az első haton, amit kiküldtek az iskoláknak, mind az volt írva, hogy nem nyert felvételt. Már csak egy maradt, amit nem kaptam meg. Az az iskola, ahova be akartam jutni, és biztos voltam benne, hogy nem fogok! Teljesen úgy gondoltam, hogy engem sehova sem fognak felvenni, senkinek sem kellek, hisz ezt hallottam az életem során sokszor. Majd egy nap jött egy ajánlott levelem. Attól az iskolától, amiben az állt, hogy felvettek!

Nagyon boldog voltam, álmomban sem gondoltam volna, hogy fel fognak venni oda. Főleg azért is érintett meg ennyire, mert a mögötte lévő lakótelepen nőttem fel, és ennek az iskolának az udvarán tanultam meg fára mászni, görkorcsolyázni, gördeszkázni, szóval sokat jelentett.

Aztán eltelt egy hónap, addigra mindenki megtudta, hogy kit hova vettek fel, és teljesen véletlenül megtudtam, hogy az egyik volt osztálytársamat, aki az előző iskolában osztálytársam volt, őt is oda vették fel. Ezzel nem is lett volna gond, de ő is abban a társaságban volt, akiktől rettegettem, akiket ha megláttam, átmentem az utca túloldalára. Aztán idővel megbékéltem, úgy gondoltam, lesz, ahogy lesz.

Aztán eljött a nyár, és elballagtunk. Az egész olyan filmbeillő volt. A nyár sajnos gyorsan eltelt, és jött a szeptember, és ebben az évben kiiratkoztam a kórusból és a zongorát is abbahagytam. Mivel az órarendem is úgy alakult, csengettyűzni sem tudtam, úgyhogy csatlakoztam a zeneiskolai vegyeskarhoz, aminek azóta is tagja vagyok, és az ott megismert barátaimmal nem zeneiskolásként is minden csütörtökön elmegyünk (a mai napig) a kórus próbáira.

Az új iskolában az első napon nagyon izgultam, hogy milyen lesz! Félttem, hogy már az első napon ellenem fogja fordítani az említett volt osztálytárs az egész osztályt, de szerencsére semmi ilyen nem történt. Még aznap diákönkormányzati képviselőnek is megválasztottak, aminek nagyon örültem. A DÖK a mai napig fontos része az iskolai életemnek.

Azonban eltelt egy hónap, és egy új osztálytársam, akivel életemben szerintem kettő szót beszéltem, írt ellenem egy petíciót, amiben hosszasan kifejtette, hogy szeretné, hogy az iskolavezetés lépjen fel ellenem, mert szerinte nagyon sokat beszélek! Nem tagadom,

tudok/tudtam beszélni, hiszen több mint öt évig csak csöndben túrtam, de ez akkor annyira megérintett, hogy megint nem akartam iskolába járni. Félttem, hogy megint az lesz, mint régen. De szerencsére akkoriban ismerkedtem össze két osztálytársammal, akik megvédték ettől a fiútól. Természetesen a fiú a tetteiért kapott büntetést, nem úgy, mint az elmúlt években oly sokan.

Az önbizalmam és a másokba vetett bizalmam kezdett visszatérni.

Aztán eljött a nyár, életemben először elmentem egy hétre a Balaton-partra egy zeneiskolai nyári tábor keretein belül. Nagyon jó volt, életem egyik legjobb tábora volt.

Teljesen feltöltődtem pozitív energiával, élményekkel, barátságokkal.

Az itthoniak támogatása mellett megint indultam a Családi legendáriumos pályázaton, aminek a történelemtanárom nagyon örült, nagyon érdekelte a családom története. Természetesen itt kaptam érte ötöst is, meg egy osztályfőnöki dicséretet is, nem úgy, mint máshol.

Majd jelentkeztem egy kedves ismerőshöz (aki a rokonunk is) közösségi szolgálatra. A táboraiban való segédkezést nagyon szerettem, azóta már többször is segítettem neki év közben is. Ő volt az, aki ajánlotta, hogy pályázzak ezen a versenyen, Ő látja bennem azt, amit az iskolai éveim alatt sokszor próbáltak elnyomni/kitörölni az életemből.

Ez életem első tizenhat éve, tele jó és rossz emlékekkel, szerintem leírhatnám, hogy a pokol kapuján a felirat igaz: „Én rajtam jutsz a kínnal telt hazába, hol nincsen vigasság, rajtam a kárhozott nép városába. Nagy Alkotóm vezette az igazság; Isten Hatalma emelt égi kénnyel az ős Szeretet és a földi Okosság. Én nem vagyok egykorú semmi lényel, csupán örökkel; s én örökkön állok. Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel”. Sajnos ez mind itt is létezik, és vannak emberek, akik a mai napig ezt élik át.

Jelenleg egy nagyon jó osztályom van egy nagyon szuper iskolában, ahol a tanári kar is kiemelkedően jobb, mint máshol.

Érettségire készülök, majd egyetemre szeretnék jelentkezni (az Eszterházy Károly Katolikus Egyetemre), annak ellenére, hogy sokszor, sokan mondták az évek alatt, hogy a nyolc általánost sem fogom tudni elvégezni, és bémunkás leszek valami rég elfeledett városban!

Innen üzenem minden olyan embernek, aki valaha azt mondta, nem fog menni: Hát megy, jobban, mint bármikor, mert nekem nem ismeretlen a kitartás, és ha egyszer elhatározom, akkor végig is csinálom!

Igyekezni fogok úgy helyezkedni az életemben, hogy a továbbiakban is kerüljem a negatív energiákat sugárzó tanárokat/ embereket.

Azt gondolom, hogy az egyetemi évek után lehet, hogy csatlakoznom kellene a lakóhelyemen egy olyan „terápiás” csoportot ahol a hasonló sorsú gyerekekkel foglalkoznék. Egyelőre nem tudok arról, hogy a városomban lenne ilyen csoport, úgyhogy lehet, hogy alapítanék egyet. Azt gondolom, talán a leghitelesebben én tudnék segíteni nekik.

Köszönöm, hogy elolvastad az életem történetét és megpróbálsz segíteni a hasonló sorsú gyerekeknek feldolgozni a magányt s a kirekesztést.